

РЕШЕНИЕ

№ 324

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 18.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7908** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на М. Д., гражданин на Република С. срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“ по заявление, подадено на 06.06.2023г., постановен от Завеждащ консулска служба на Република България в Н., С..

Твърди се в жалбата, че постановеният отказ е в противоречие с материално – правните норми на ЗЧРБ и целта на закона. Чуждият гражданин заявява, че иска да живее в Р.България със съпругата си Т. М. Й. и да отглеждат заедно двете й деца. Бракът е реален, а с отказа се засягат основни права и свободи на чужденеца по ЕКПЧ – чл.8 гарантираното право на личен и семеен живот.

В последното съдебно заседание по делото жалбоподателят не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от адв. Ц..

Ответникът – Завеждащ консулската служба в посолството на Република България в Н. се представлява от юрк. З., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура чрез прокурор П. дава становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, постановен от Завеждащ консулска служба на Република България в Н., С. по заявление, подадено на 06.06.2023г. е отказана виза тип „Д“ на М. Д., гражданин на Република С.. Като основания за отказа са посочени: чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен транзит. И чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ – има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. В допълнителните забележки е отбелязано, че във връзка с чл.26, ал.4 от ЗЧРБ „целта и условията на заявеното пребиваване не са доказани достоверно. След проверка има основателни съмнения, че бракът е сключен с цел използване на Р. България като транзитен пункт за миграция в Германия. Липсват фактически съпружески отношения. Не са живели заедно пери и след брака.“ Отказът е получен на 20.07.23г.

Към жалбата е приложено удостоверение за сключен граждански брак между жалбоподателя М. Д. и българската гражданка Т. М. Й., бракът е сключен в С. на 09.02.2015г. С Декларация по §1, т.20, подт. 2 от ДР на ЗЧРБ от 03.05.2023г. Т. М. Й. декларира, че предоставя адрес на пребиваване на сръбския гражданин М. Д. в [населено място] на адрес [улица], вх. Б, ет.8, ап.15. С Договор за наем на жилищен имот, сключен на 07.12.2018г. [община] е предоставила на Й. за временно и възмездно ползване същия имот със застроена площ от 69,87кв. м. за срок от 5 години, считано от 07.12.2018г. Жалбоподателят е представил и свидетелство за съдимост, издадено от Министерство на вътрешните работи, Дирекция на Полицията - Нови Пазар, С., че според данните от регистъра не е осъждан.

По искане на ответника по делото е изискано от Дирекция на МВР - Б., сектор „Миграция“ становище, относно извършени проверки по искането за дългосрочна виза на чужденеца. Становището е „Отрицателно“ по чл.24, ал.1, т.17 и 24 от ЗЧРБ. След извършена проверка е установено, че съпругата живее под наем в общинско жилище от 2018г. на [улица], вх. Б, ет.8, ап.15 в [населено място], като са посочени неверни данни при искането за виза относно адреса. След сключване на брака през 2015г. съпрузите не живеят заедно. По данни на българската гражданка тя е ходила 2-3 пъти на гости в С., след което работела в Германия. Съпругът ѝ идвал в Германия, когато имала работа. Посочва, че съпругът ѝ идвал често до България, което не се потвърждава от данните в АИС ГК. Българската гражданка не е могла да посочи основни данни за съпруга си – бърка произнасянето на имената му, не знае рождената му дата, не може да назове имената на родителите му, нито свидетелите на брака им. Посочва, че искат да се установят в Германия, а по-късно да се върнат в България. Поради изложеното, становището на сектора „Миграция“, подписано от началник И. М. е, че целта на визата е получаване на разрешение въз основа на брака с цел установяване в друга държава – членка.

Съгласувателната процедура по подаденото заявление е осъществена от ТД „Национална сигурност“ Б., като е изразено положително становище в националната визова система за издаване на визата, тъй като за лицето няма данни, че представлява заплаха за националната сигурност.

Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР е представила справка, че за периода от 01.01.2013г. до 15.08.2023г. за М. Д. има данни за влизане в РБългария, както следва:
-влизане през ГКПП К. на 24.04.2023г. в 03:27ч; излизане през ГКПП К. на 25.04.2023г. в 04:43ч;

-влизане през ГКПП В. чука на 11.08.2023г. в 01:03ч.; излизане през ГКПП Д. мост на 11.08.2023г. в 02:16ч;

-влизане през ГКПП С. на 14.08.2023г. в 10:34ч.

За същия период 01.01.2013г. до 15.08.2023г. за лицето Т. М. Й. няма данни за преминаване през ГКПП на РБългария.

В съдебно заседание съпругата Т. Й. в качеството на свидетел заявява, че са съпрузи от девет години, запознали се в Германия, живели заедно четири години и половина в Германия. Брак сключили в С., в Нови пазар. В България се върнала преди четири години – 2019г., защото имала проблеми с децата. Към момента те вече са пълнолетни. Поддържали постоянно връзка със съпруга си. Той идвал само да ги вижда и си тръгвал, тъй като няма документи да остане в България. Професията на съпруга ѝ била строителен инженер, в С. това работи. В България идва в годината може би два – три пъти и отсяда при нея. Финансово ѝ е помагал, пращал пари, но не може да представи за това доказателства. След връщането си от Германия Й. не е пътувала при съпруга си в С..

В съдебно заседание е разпитан свидетелят Х. С. Х., на 59 години, осъждан за убийство, познава М. от Германия, както и съпругата му. Не си спомня кога Т. се е върнала в България, но самият Х. се е върнал миналия месец. Според свидетеля, двамата съпрузи поддържали отношения редовно. М. редовно идвал при нея - на тримесечие веднъж. Х. е съсед на Т., родом е от едно село, като в К. живее от както се е върнал от Германия – миналия месец. Виждал е сръбския гражданин да посещава съпругата си, тъй като живее в съседния блок. След това заявява, че с Т., (която е на 39 години, а той на 59) са израснали от деца и се знаят. После започва да си противоречи, като казва, че от Т. знае, че тя поддържа контакти със съпруга си. Август месец ги е видял, като се върнал в България преди месец, пак ги видял. На конкретизиращи въпроси отговаря, че ги е виждал двамата като са били в Германия, защото живеел на същата улица. Най-накрая обобщава, че двамата съпрузи са съжителствали и в Германия, и в С. и в България.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице с правен интерес и в законоустановения срок. Получена е с препоръчана поща, с пощенското клеймо на плика от 27.07.2023г. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му на семеен живот.

Разгледана по същество жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган, не се констатира съществени нарушения на административно-производствените правила, като правилно е бил приложен от административния орган и материалния закон.

Съгласно посоченото в акта правно основание за отказ на чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ: отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; а по т.22: има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

От събраните по делото доказателства се установява, че съпрузите не живеят заедно (Становище на сектор „Миграция“ – Б.) и няма никакви други данни, освен показанията на съпругата, че изобщо са живели някога заедно. Свидетелските

показания на разпитания Х. С. Х. са дотолкова противоречиви, нелогични и непоследователни, че съдът не ги кредитира, в нито една тяхна част. Заявеното от Т. Й., че е посещавала съпруга си 2 -3 пъти в С., както и че той идвал често до България (2 - 3 пъти в годината) не се потвърждава от справката на Главна дирекция „ГП“ по данни от АИС „ГК“. При проверката, извършена от ОД - МВР Б. Т. Й. е сбъркала имената на съпруга си, не е посочила рождената му дата и имената на неговите родители, което е показателно за ниската степен на близост, липсата на емоционална връзка и общ съвместен живот, които естествено биха имали при нормални семейни отношения. Самата Й. е посочила при проверката, че искат да се установят в Германия, където са се запознали, а в съдебно заседание твърди друго, че искат да живеят в нейното общинско жилище в К.. От всичко изложено, категорично се установяват посочените в административния акт фактически основания за отказ: апликантът не може достоверно да докаже целта и условията на заявеното пребиваване – да се събере да живее в България със съпругата си, а има и данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към Германия.

Що се отнася до твърденията в жалбата за засягане на основни права и свободи на чужденеца по ЕКПЧ, а именно чл.8 – гарантираното право на личен и семеен живот, такова засягане не би могло да има при положение, че безспорни доказателства за съвместен семеен и личен живот със съпругата Т. М. Й. през цялото време от сключване на брака до датата на заявлението за виза 06.06.2023г., по делото не се събраха.

Предвид горното, отказът е законосъобразен, а жалбата като неоснователна и недоказана следва да се отхвърли, като на ответника се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя по реда на 78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП на 100/сто/ лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. Д., гражданин на Република С. срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“ по заявление, подадено на 06.06.2023г., постановен от Завеждащ консулска служба на Република България в Н., С..

ОСЪЖДА М. Д. да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100/ сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховния административен съд на РБългария.

СЪДИЯ: